

stemt afviser alle Forandringer i Loven af 1874. Ministeren deltog i Realdebatten i det andet Ting og udtalte udtrykkelig, at ogsaa han havde en Del at indvende mod de nu bestaaende Forhold og vilde særdeles gerne gaa med til Forandringer i dem, naar han blot kunde være sikker paa, at disse Forandringer vare til det bedre og ikke til det værre, og han bad indtrængede om, at man vilde vente med dette Forslag, indtil man saa, hvad Resultatet blev af det Forslag, som nu er forelagt det norske Storting, og som altsaa havde særlig Interesse, fordi et helt nyt System har været prøvet i Norge siden 1888. Altsaa, Ministeren stillede sig aldeles ikke afvisende, tværtimod, men ikke desto mindre udtalte Ordføreren dernede, hvad jeg maaske maa have Lov til at oplæse, i sit Svar — det staar i Folketingstidenden Sp. 1011—12 — „Jeg skal altsaa kun med Beklagelse tage til Efterretning, at vi fremdeles staa over for en Regering, der stiller sig ligesaa afvisende over for en Reform paa dette Omraade, som Tilfældet har været i alle de Aar, hvor denne Reform har været paa Dagsordenen. Forhaabentlig vil dog ogsaa det bidrage til at give dette Regeringssystem det Grundskud, som til sidst vil føre til, at man faar en Regering, der forstaar at tage lidt mere Hensyn til den offentlige Mening“. Jeg kan her ikke noksom beklage en saadan Udtalelse. Jo større og vigtigere en Sag er og jo mere levende Interesse man har for at faa den fremmet, des mere skal man tage sig i Agt for at faa den ind i Partipolitikken. Hvad vil det sige at sætte Regeringssystemet i Forbindelse med denne Sag? Hvis der skal være nogen fornuftig Mening i det, maa det jo være den, at naar Folketinget har udtalt sig gentagne Gange for en Opfattelse, er det Regeringens Pligt at tage det ad notam og rette sig efter det og vel ogsaa dette Tings Pligt. Men hvis det er dette Regeringssystem, man ønsker, saa er det i alt Fald ikke stemmende med den danske Grundlov. Der er her saa meget mindre Grund til at tale om haardnakket Modstand mod en Folkevilje, som jo tværtimod denne Sag ikke har staaet paa Dagsordenen i ret mange Aar, og det, som man nu er enedes om, er man jo først bleven enig om i Aar eller i det allertidligste i Fjor. Da vi sidst havde denne Sag til Forhandling — hvad vi jo kun har haft et Par Gange — saa vidt jeg husker i 1892, forelaa der jo et fuldstændig andet Forslag, der var bygget paa et helt andet System, nemlig paa Straffeteorien, paa Forfølgning med Straf

paa alle Stadier af den offentlige Prostitution. Jeg synes endog, at hvis de Herrer, der have stillet dette Forslag, mene, at det er ubetinget rigtigt, maa de være Regeringen taknemlige for, at det ikke lykkedes dem at presse det Forslag igennem, som de nu selv saa grundig ere gaaede bort fra. — Jeg er heller ikke rigtig fornøjet med det Udtryk i Folketingsudvalgets Betænkning, at man er villig til at gøre mange forskellige Indrømmelser, naar blot det bliver fastholdt, at man faar ophævet den offentlige Prostitution. Naar det bliver gengivet i Landets Blade, vil jo Resultatet blive dette, at der bliver sagt: Ja, Folketinget har vedtaget at ophæve den offentlige Prostitution, men hvad gjorde Regeringen og hvad gjorde Landstinget? Sagen er jo denne: Selve Prostitutionen kan ikke ophæves, det vide vi alle, her er kun Tale om, hvorvidt man kan ophæve Kontrollen med den, og det er uheldigt, at der fremkommer Stikord, som forvirre Begreberne i Stedet for at klare dem. Der er aldeles ingen Grund til at slaa den Betragtning fast i Befolkningen, at Folketinget vil gaa med til Foranstaltninger mod Usædeligheden, som Regeringen og Landstinget ikke ville gaa med til. Tværtimod er jo hele Forskellen den, som vi alle kende, at Regeringen har det særlige Ansvar, og dette Ting er som det, der staar Regeringen nærmere, ganske naturlig henvist til at følge Regeringen, hvor det ikke har en fuld og fast Overbevisning om, at Regeringen tager fejl, medens der i det andet Ting faktisk er en stor Del Medlemmer, som stemme for et Forslag i den Tanke, at det vil blive omredigeret af Landstinget eller slaaet i Stykker. Jeg ved med positiv Sikkerhed, at der denne Gang er adskillige af de forskellige Partier, som have stemt for dette Forslag af den simple Grund, at de vare sikre paa, at det vilde blive underkastet en radikal Forandring i dette Ting eller standset.

Jeg vilde have ønsket, at man havde taget noget mere Hensyn til det, som Mindretallet udtalte i det andet Ting, at det gerne vilde gaa med til: Ophævelse straks af de nu tilstedeværende Bordeller og Forandring med Hensyn til Indskrivningen, saaledes at den kun kunde ske ved Dom og ikke ved en ren Politiforanstaltning, samt forskellige andre Antydninger. Det havde dog været ikke saa ganske lidt. Men ganske særlig vilde jeg have ønsket, at man havde fulgt Justitsministerens Anmodning og ventet bare denne ene Samling, indtil man saa, hvor-